

Wyrok z dnia 1 grudnia 1999 r.

I PKN 425/99

Przeniesienie pracownika do innej pracy w trybie art. 230 KP należy traktować jako polecenie, którego odmowa może być uznana za ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych (art. 52 § 1 pkt 1 KP).

Przewodniczący: SSN Roman Kuczyński (sprawozdawca), Sędziowie SN:
Walerian Sanetra, Jadwiga Skibińska-Adamowicz.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 1 grudnia 1999 r. sprawy z powództwa Jana D. przeciwko Zakładowi Lotniczemu „P.-M.” Spółce z o.o. w M. o przywrócenie do pracy, na skutek kasacji powoda od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie z dnia 18 marca 1999 r. [...]

1. o d d a ł kasację.
2. nie obciążył powoda kosztami postępowania kasacyjnego.

U z a s a d n i e n i e

Pismem z dnia 17 listopada 1997 r. powód Jan D. przeniesiony został przez Zakład Lotniczy „P.-M.” Spółka z o.o. w M. z dniem 18 listopada 1997 r. w trybie art. 230 KP na stanowisko nieszkodliwe dla jego zdrowia ze stawką wynagrodzenia 3,45 zł/godz. i prawem do dodatku wyrównawczego. Powód odmówił podjęcia pracy na nowym stanowisku i od dnia 18 listopada 1997 r. korzystał ze zwolnienia lekarskiego do dnia 5 sierpnia 1998 r. W dniu 6 sierpnia 1998 r. zgłosił się do pracy na poprzednio zajmowane stanowisko pracy, wobec czego pracodawca rozwiązał z nim umowę o pracę bez wypowiedzenia z jego winy.

Wyrokiem z dnia 19 stycznia 1999 r. Sąd Rejonowy-Sąd Pracy w Mielcu uwzględnił powództwo i przywrócił powoda do pracy u pozwanego z uzasadnieniem, że po powrocie ze zwolnienia lekarskiego powód nie otrzymał polecenia udania się do pracy na nowym stanowisku.

W wyniku apelacji pozwanego Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Spo-

łącznych w Rzeszowie zmienił wyrok Sądu Rejonowego i roszczenie powoda oddalił w całości, z uzasadnieniem, iż Sąd pierwszej instancji naruszył art. 52 KP, bowiem pismo pracodawcy z dnia 17 listopada 1997 r. uznać należało za polecenie zmiany stanowiska pracy, którego powód nie wykonał. Sąd drugiej instancji wytknął Sądowi Rejonowemu sprzeczność ustaleń, polegającą na przywróceniu powoda do pracy na nowe, a nie dawne stanowisko.

Kasacja powoda od powyższego wyroku zarzuciła naruszenie art. 52 KP i art. 233 § 1 KPC, zaś pozwany w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie, o ile postępowanie nie zostanie zawieszone na podstawie art. 174 § 1 pkt 4 KPC w związku z ogłoszeniem upadłości pozwanego.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Kasacja okazała się nieuzasadniona.

Treść przepisu art. 230 § 1 KP nie pozostawia wątpliwości, iż w razie stwierdzenia u pracownika objawów wskazujących na powstanie choroby zawodowej, pracodawca obowiązany jest przenieść pracownika do innej pracy, nie narażającej go na działanie czynnika, który wywołał te objawy. Jeżeli przeniesienie do innej pracy powoduje obniżenie wynagrodzenia, pracownikowi przysługuje dodatek wyrównawczy przez okres nie przekraczający 6 miesięcy (art. 230 § 2 KP).

Zarówno z treści pozwu, jak i pisma powoda do głównego ekonomisty, wynika, że zakład pracy zrealizował wobec powoda obowiązek z art. 230 KP, zaś powód przeniesienia tego nie zaakceptował, gdyż pomijając, iż od dnia, w którym miał rozpocząć pracę na nowym stanowisku, udał się na zwolnienie lekarskie, to po zakończeniu tego zwolnienia zgłosił się na poprzednie stanowisko, które ze względów zdrowotnych było dla niego przeciwwskazane. Trafnie zatem Sąd Okręgowy uznał, że pismo z dnia 17 listopada 1997 r. zachowało aktualność, zaś treść pisma powoda dowodzi, że z tym pismem został zapoznany, a zaczyna się ono od słów „przenieść Pana do pracy od dnia 18 listopada 1997 r. nie narażającej na działanie czynnika szkodliwego...”. Pismo to ma więc charakter polecenia i wskazuje, do jakiego działu powód został przeniesiony. Na swoje pismo adresowane do Głównego Ekonomisty (z dnia 18 listopada 1997 r.), powód otrzymał w dniu 20 listopada 1997 r. odpowiedź, nie pozostawiającą wątpliwości co do przeniesienia, a nawet wyjaśniającą, że może w trybie art. 55 KP rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia. Dowodom tym nie

mogą przeczyć zeznania świadków, dlatego też prawidłowo ocenił je Sąd drugiej instancji uznając, iż skoro powód otrzymał polecenie zmiany stanowiska pracy, ale go (choćby po upływie zwolnienia lekarskiego) nie wykonał – dopuścił się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, co uzasadniało rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z jego winy. Sąd Okręgowy nie naruszył zatem przepisu art. 233 § 1 KPC, bowiem powód, stawiając się po zwolnieniu lekarskim do pracy, powinien stawić się na stanowisko zaproponowane w piśmie z 17 listopada 1997 r., zaś dokumenty w sprawie innego pracownika, czy dywagacje świadka P. pozostają bez znaczenia dla oceny zachowania powoda, który powinien postąpić tak, jak mu nakazuje wspomniane pismo, a nie jak uważa ex post świadek P. Skoro zaś powód uchybił podstawowym obowiązkom pracowniczym, nie doszło do obrazy art. 52 KP.

Ponieważ powód domagał się przywrócenia do pracy, jego roszczenia nie można potraktować jako wchodzącego w skład masy upadłościowej po ogłoszeniu przez pozwanego upadłości, przeto stan upadłości w tym przypadku nie powoduje konieczności zawieszenia postępowania na podstawie art. 174 § 1 pkt 4 KPC.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy nie znalazł usprawiedliwionych podstaw do uwzględnienia kasacji i w oparciu o art. 393¹² KPC orzekł jak w sentencji wyroku.

=====